

Homilia del papa Francesc a la pregària del divendres 27 de març de 2020

«Arribat el capvespre» (Mc 4,35). Així comença l'Evangeli que hem escoltat. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres cobreixen les nostres places, carrers i ciutats; s'han anat ensenyorint de les nostres vides omplint-ho tot d'un silenci que ensordeix i un buit desolador que ho paralitza tot al seu pas: es nota a l'aire, se sent en els gestos, ho diuen les mirades. Ens trobem espantats i perduts. Igual que als deixebles de l'Evangeli, ens va sorprendre una tempesta inesperada i furiosa. Ens vam adonar que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-nos mútuament. En aquesta barca, hi anem tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoixa diuen: «Ens enfonsem»(cf. v. 38), també nosaltres descobrim que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el més difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell romania apopa, a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Malgrat l'enrenou i el bullici, dormia tranquil, confiat en el Pare —és l'única vegada a l'Evangeli que Jesús apareix dormint—. Després que el despertessin i que calmés el vent i les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (v. 40).

Mirem d'entendre-ho. En què consisteix la manca de fe dels deixebles que es contraposa a la confiança de Jesús? Ells no havien deixat de creure en Ell; de fet, el van invocar. Però vegem com l'invoquen: «Mestre, ¿no us fa res que ens enfonsem?» (v. 38). *No us fa res*: van pensar que Jesús es desinteressava d'ells, que no els parava esment. Entre nosaltres, en les nostres famílies, allò que més ens dol és quan sentim dir: «És que no t'importo?». És una frase que danya i desferma tempestes en el cor. També haurà sacsejat a Jesús, perquè a Ell li importem més que a ningú. De fet, una vegada invocat, salva els seus deixebles desconfiats.

La tempesta desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquestes falses i supèrflues seguretats amb les que havíem construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats. Ens mostra com havíem deixat adormit i abandonat allò que alimenta, sosté i dona força a la

nostra vida i a la nostra comunitat. La tempesta posa al descobert tots els intents d'encaixonar i oblidar el que va nodrir l'ànima dels nostres pobles; totes aquelles temptatives d'anestesià amb aparents rutines “salvadores”, incapaces d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria dels nostres ancians, privant-nos així de la immunitat necessària per a fer front a l'adversitat.

Amb la tempesta, ha caigut el maquillatge d'aquests estereotips amb els que disfressàvem els nostres *egos* sempre pretensiosos de voler aparentar; i ha deixat al descobert, una vegada més, aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, aquesta tarda la teva Paraula ens interpel·la i es dirigeix a tots. En el nostre món, que Tu estimes més que nosaltres, hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobejosos de guanys, ens hem deixat absorbir pel que és material i ens hem deixat trastornar per la pressa. No ens hem aturat davant les teves crides, no ens hem despertat davant guerres i injustícies del món, no hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt. Hem continuat impertorbables, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en mars agitades, et supliquem: “Desperteu, Senyor”.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, ens dirigeixes una crida, una crida a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó anar cap a tu i confiar en tu. En aquesta Quaresma ressona la teva crida urgent: «Convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor», (Jl 2,12). Ens crides a prendre aquest temps de prova com *un moment d'elecció*. No és el moment del teu judici, sinó del nostre judici: el temps per a triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és. És el temps de restablir el rumb de la vida cap a tu, Senyor, i cap als altres. I podem mirar tants companys de viatge que són exemplars, ja que, davant de la por, han reaccionat donant la pròpia vida. És la força operant de l'Esperit vessada i plasmada en valents i generosos lliuraments. És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones corrents—habitualment oblidades— que no apareixen en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim xou però, sense cap dubte, estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes en els supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants altres que han comprès que ningú no se salva sol. Davant del sofriment, on es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem l'oració

sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21). Quanta gent cada dia demostra paciència i infon esperança, tenint cura de no sembrar pànic sinó corresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, docents mostren als nostres infants, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar i transitar una crisi readaptant rutines, aixecant mirades i impulsant la pregària. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. La pregària i el servei silencios són les nostres armes vencedores.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». El començament de la fe és saber que necessitem la salvació. No som autosuficients; sols ens enfonsem. Necessitem el Senyor com els antics mariners els estels. Convidem Jesús a la barca de la nostra vida. Lliurem-li els nostres temors, perquè els venci. Igual que els deixebles, experimentarem que, amb Ell a bord, no es naufraga. Perquè aquesta és la força de Déu: convertir en una cosa bona tot el que ens succeeix, fins i tot allò més dolent. Ell porta serenitat en les nostres tempestes, perquè amb Déu la vida no mor mai.

El Senyor ens interpel·la i, enmig de la nostra tempesta, ens convida a despertar i activar aquella solidaritat i esperança que és capaç de donar solidesa, contenció i sentit a aquestes hores on tot sembla naufragar. El Senyor es desperta per a despertar i revifar la nostra fe pasqual. Tenim una àncora: en la seva Creu hem estat salvats. Tenim un timó: en la seva Creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: en la seva Creu hem estat sanats i abraçats perquè ningú ni res no ens separi del seu amor redemptor. Enmig de l'aïllament on sofrim la falta dels afectes i de les trobades, experimentant la mancança de tantes coses, escoltem una vegada més l'anunci que ens salva: ha ressuscitat i viu al nostre costat. El Senyor ens interpel·la des de la seva Creu a retrobar la vida que ens espera, a mirar aquells que ens reclamen, a potenciar, reconèixer i incentivar la gràcia que ens habita. No apaguem la flama del ble que vacil·la (cf. Is 42,3), que mai emmalalteix, i deixem que revifi l'esperança.

Abraçar la seva Creu és animar-se a abraçar totes les contrarietats del temps present, abandonant per un instant el nostre afany d'omnipotència i possessió per a donar espai a la creativitat que només l'Esperit és capaç de suscitar. És animar-se a motivar espais on tots puguin sentir-se convocats i permetre noves formes d'hospitalitat, de fraternitat i de solidaritat. En la seva Creu hem estat salvats per a allotjar l'esperança i deixar que sigui ella qui enforteixi i sostingui totes les mesures i camins possibles que ens ajudin a cuidar-nos i a cuidar. Abraçar al Senyor per a abraçar l'esperança. Aquesta és la força de la fe, que allibera de la por i dona esperança.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Benvolguts germans i germanes: des d'aquest lloc, que ens parla de la fe de Pere, sòlida com una roca, aquesta tarda m'agradaria confiar-vos a tots al Senyor, a través de la intercessió de la Mare de Déu, salut del seu poble, estrella de la mar tempestuosa. Que des d'aquesta columnata que abraça Roma i el món, descendeixi sobre vosaltres, com una abraçada consoladora, la benedicció de Déu. Senyor, beneïu el món, doneu salut als cossos i consoleu els cors. Ens demaneu que no sentim temor. Però la nostra fe és feble i tenim por. Però vós, Senyor, no ens abandoneu a mercè de la tempesta. Repetiu novament: «No tingueu por» (Mt 28,5). I nosaltres, juntament amb Pere, «descarreguem en Vós totes les nostres preocupacions, perquè teniu cura de nosaltres” (cf. 1 Pe 5,7).